

Finnish
61-0611

ILMESTYSKIRJA, LUKU 5, OSA I

Revelation Chapter Five #1

11.06.1961
Jeffersonville, Indiana, USA

tekijä
William Marrion Branham

Tätä kirjaa saa vapaasti jakaa ja monistaa ei-kaupallisiin tarkoituksiin. Tämä lisenssi on yleinen ei-kaupallinen, ei johdannaisia teoksia käsittävä lisenssi. Lisätietoja saa osoitteesta www.biblebelievers.org/messagehub.

ILMESTYSKIRJA, LUKU 5, OSA I

1. Kiitos oikein paljon, veli Heville. Herra siunatkoon sinua, veljeni.
2. Ja hyvää huomenta, ystävät. On suuri etuoikeus olla jälleen takaisin täällä Taber-naakkelissa, tänä aikana joka on varattu aamuiseen palvontaamme ja yhdessäoloomme Herran Sanan ympärillä. Uskon kerran sanotun, “Olin onnellinen kun he sanoivat meille, ‘Menkäämme Herran huoneeseen.’” Ja olla jälleen veli Nevillen, hyvän ja kalliin ystäväni kanssa.
3. Ja uskon että siellä takana on hieman lämmintä. Uskon että meillä on joitakin tuulettajia, joita voitte käsin käyttää tällä tavalla. Meillä on tuulettajia, jos teillä on moottorit pitämään sitä liikkeellä. Tai meillä oli niitä täällä ja uskon että heillä yhä on ne. Näen joidenkin käyttävän lauluvihkoja ja kaikkea muuta. On yksi asia miksi me yritämme pitää kokouksia, se on välttääksemme tuon kuumen paikan tulevaisuudessa. Siksi me olemme täällä tänä aamuna, päästäksemme sen ohitse. Ja ainoa asia mikä sen voi tehdä, se on Herran Jeesuksen Kristuksen Veri joka tekee sen.
4. Ja olin hyvin iloinen kuullessani hyvän raportin seurakunnasta, kuinka se on edistymässä, vaeltaen Herran kanssa ja kuinka Jumala toimii kanssanne hengellisissä lahjoissa. Ja olen todella hyvin kiitollinen Jumalalle teidän vilpittömistä sydämistän-ne, joiden kanssa Hän voi toimia, ja luotan että Hän tulee pitämään teidät keskellä tuota suoraa ja kapeaa Tietä, niin että ette tule menemään Siitä oikealle ettekä vasemmalle.
5. Ja haluan kiittää veli Colvinia ja hänen tyttärtään, jotka täällä muutama hetki sitten lauloivat tuon laulun “Ei ole kyyneleitä Taivaassa.” Se oli kaunista. Minä todella arvostan sitä.
6. Ja niinkuin veli Neville sanoi hänestä ja minusta vuosia sitten, niin voin minäkin sanoa veli Colvinista, me olemme tunteneet toisemme vuosia. Ja kuulla hänen laulavan noita vanhoja Evankeliumin lauluja ja kasvattavan lapsensa Herran tiellä, se on hyvin haltioittavaa sydämelleni. Se saa minut iloitsemaan kun tiedän että Jumalalla yhä on ihmisiä, jotka rakastavat Häntä ja välittävät Hänestä. Ja me olemme siitä kiitollisia.
7. Nyt, takaisintuloni jälkeen, kuulen että monia on kastettu Uskoon, ja me olemme niin iloiset siitä. Näen hyvän ystäväni, veli Elmer Gabehartin siellä takana. Ymmärrän että hänet on juuri kastettu Uskoon, ja olen todella kiitollinen siitä. Se saa koko meidän vanhan metsästysjoukkomme siellä Kentuckyssa, melkein kokonaisuudessaan nyt valmiiksi tyytymään vain lain rajoittamaan määrään.

8. Muistan kuinka... (ja tiedän Rodney'n kuuntelevan minua siellä takahuoneessa ja Charlie on istumassa tässä edessäni.; Ja meillä oli tapana mennä metsälle ja pojat kaikki pitivät oravista, ja ottivat muutaman ylimääräisen jos vain voivat löytää niitä. Mutta minä aloin puhumaan siitä että se ei ollut oikein. Niinpä nyt sitten tuo koko ryhmä on melkein kokonaisuudessaan käännytetty, joten uskon että meidän täytyy siirtyä sinne naapurikunnan alueelle ja saada heidät oikaistuksi siellä.

9. Hiinpä minä joskus katson taaksepäin polkua, niinkuin jokainen saarnaaja tekee, jota olette kulkeneet, ja te ihmettelette asioita... onko Siemen tullut kylvettyä.

10. Monet teistä olette hyvin tuttuja Amerikan Johnny Appleseedin kanssa. Ja siellä oli myös eräs mies Ruotsissa, jonka ajateltiin olevan samoin, hän kylvi kukkia. Ja he sanovat että siksi heillä Ruotsissa nyt on niin monia kauniita kukkia, koska hän kylvi kukan siemeniä kaikkialle mistä hän vain löysi maata jossa siemen kasvaisi. Hän rakasti kukkia joten hän vain kylvi siemeniä ympärilleen. Hän on mennyt pois, mutta hänen kukkansa yhä elävät.

Ja eroamiset jättävät jäkeemme Jalanjäljet ajan hiekalle;

Jalanjäljet, jotka ehkä joku toinen, purjehtiessaan elämän virtaa, Alakuloinen ja haaksirikoon joutunut veli, nähdessään, saa uutta rohkeutta.

11. Ja se on mitä me kaikki haluamme nähdä, että jokin mitä me olemme tehneet saa muut hyötymään siitä mitä me olemme tehneet.

12. Muutama päivä sitten istuin keskustelemassa erään uskollisen ystäväni kanssa täällä kaupungissa, hän on tohtori Sam Adair. Ja hän sanoi, "Kuinka sinulla menee, Bill?"

13. Minä sanoin, "Oh, oikein hyvin, luulisin. Entä itselläsi?"

14. Ja hän sanoi, "Paljon potilaita. Minulla oli viisitoista tutkimusta tänään iltapäivällä. "

15. Minä sanoin, "Se on hienoa, niin kauan kuin se jää vain tutkimukseen, löytämättä mitään vikaa." Ja me aloimme puhumaan niistä ajoista kun vielä olimme poikia. Ja minä sanoin, "No niin, Tohtori, en tiedä kuinka kauan pidempään tulen olemaan täällä.

Me olemme molemmat viidenkymmenen."

Ja hän sanoi, "Se on totta, Bill."

16. Ja minä sanoin, "Mutta kaikki nämä vuodet, noin kolmekymmentä-yksi palveluksen vuotta nyt, minä olen pitänyt sydämeni valmiina tuota hetkeä

varten kun Hän tulee. Niinpä ei ole väliä milloin Hän tulee.” Hän sanoi, “Se on totta.”

Minä sanoin, “Suurin iloni on ollut elää muita varten.”

17. Hän sanoi, “Se on mitä elämä on, ja mikä tekee elämän todellisuudeksi, kun te... Ei mitä te voitte tehdä tai saattaa päätökseen itseänne varten, vaan mitä te voitte tehdä toisille.”

18. Näettekö, se on milloin te todella elätte. Ja jos keskuudessamme sattuu olemaan joku- joka ei ole koskaan tehnyt sitä, yrittänyt elää jollekulle muulle, niin yritä sitä ja tulet näkemään kuinka paljon enemmän elämällä on annettavana sinulle, kun et elä vain sille kuinka paljon voit saada itsellesi irti elämästä, vaan mitä voit antaa jollekin muulle elämässä. Ja te tulette näkemään että se on siunatumpaa kuin rikkaudet tai mikään mitä te voitte ajatella. Se on mitä te voitte tehdä jollekin toiselle hel-pottaaksenne elämän taakkoja...Joka, elämä itsekin on taakka. Ja jos te teette sen hieman kevyemmäksi jollekin toiselle. Te ette yksinkertaisesti tiedä mitä ilo on ennenkuin olette yrittäneet sitä kerran, tehdä jotakin jonkun muun puolesta.

19. Ja sitten se saa minut ajattelemaan kolmenkymmenen-yhden vuoden palvelusta Herralle. Ja uskon jokaisen miehen ajattelevan joskus sitä milloin hänen on tultava viimeiseen kokoukseensa ja viimeiseen hetkeensä, ja katsoa taaksepäin polkua ja nähdä mitä on saatu aikaan, nähdä mitä on tapahtunut, “Oletko tehnyt mitään?” Ja kuten juuri sanoin, vain sillä on merkitystä mitä te teette muille.

20. Ihmettelen usein miten tulee olemaan kun tulen tieni päähän, josta kukaan meistä ei tiedä milloin se tulee olemaan. Niinpä ajattelin sen polun katsomista taaksepäin jota olen kulkenut läpi elämän, ja näin erilaiset kukkulat ja nokkospensaikot ja kivikot, vaikeat ja helpot tilanteet, ja mitä minä tein sen kaltaisina aikoina. Se on kaikki tuleva esiin yhtenä näistä päivistä poismenoni hetkellä. Ja se tulee tekemään sen jokaiselle meille. Me voimine jokainen olla varmat siitä, että se on tuleva jokaiselle meille kun tuo aika tulee.

21. Ja se johtaa minut sanomaan jotakin mitä mieluummin välttäisin kuin sanoisin. Se johtaa minut sanomaan jotakin...Se murtaa sydämeni sanoa se, mutta mitä minä sanon sen olen pakotettu sanomaan. Käsitän että tämä nauhoitetaan ja maailma tulee kuulemaan sen, mutta minä olen jättänyt palvelustehtäväni syystä josta olen pahoillani että minun täytyy jättää se. Ja ehkä monet teistä ovat kuulleet siitä, minä suljen toimistoni, ja niin edelleen, ja lähdän pois kentältä.

22. Minä en tiedä minne Herramme tulee johtamaan minut, eikä se ole minun vallassani, tai mitä tahansa Hänellä on minulle tehtäväksi. Mutta minä

ajattelen tien päätä minne minun täytyy tulla. Ja elämän matkan varrella olen tehnyt monia virheitä, joista olen sydämeni pohjasta hyvin pahoillani, koska ollen inhimillinen olento heikkouksineen ja niin edespäin, se saattaa henkilön tekemään asioita, tai sanomaan asioita, tai jopa toimimaan tavalla jolla he eivät haluaisi. Mutta koska kysymys on inhimillisen olennon heikkoudesta, meillä on noita aikoja. Mutta...

23. Jos on mitään mitä haluan sydämeistäni tehdä, niin se on kuulla Herran Jeesuksen tämän matkan lopulta sanovan nuo Sanat, “Hyvin tehty, sinä hyvä ja uskollinen palvelijani.” Ja monta kertaa olen sanonut halunneeni seistä siellä kun Hän sanoi, “Tulkaa Minun tyköni”; mutta olen halunnut kuulla Sen sanovan, “Hyvin tehty.” Minä en kuullut tuon Äänen alkuperäisesti sanovan, “Tulkaa Minun tyköni,” siellä silloin Raamatun kirjoittamisen aikoina; mutta haluni on kuulla sanottavan, “Hyvin tehty.”

24. Ja jos on mitään mitä aina olen halunnut olla, ja mitä sydämeni halu on ollut olla”, niin se on ollut olla minun Herrani ja Pelastajani Jeesuksen Kristuksen uskollinen palvelija. Minä haluan todistukseni olevan selvän ja suoran, että kaikissa vir-heissäni minä kuitenkin rakastin Häntä koko sydämelläni. Ja minä teen sen tänä aamuna koko sydämeistäni.

25. Ja koska niin on, pakottaa se minut sanomaan että jätän palvelustehtäväni, koska siellä on noussut esiin jotakin ihmisten keskuudessa, joka on saanut minut tekemään sen, se on, että minua ei enää pidetä “sananpalvelijana” tai “veljenä” vaan minua on kutsuttu Jeesukseksi Kristukseksi, ja... ja se leimaisi minut antikristukseksi. Ja tahdon kohdata Jumalan mieluummin lopettajana, kuin että kohtaisin Hänet antikristuksena.

26. Kuulin siitä muutama vuosi sitten ja ajattelin sen olevan leikinlaskua. Mutta tapasin pari veljeä, (joista kumpaakaan en näe kokouksessa tänä aamuna), kaksi tai kolme heistä erään kerran kalastusmatkalla, ja he lähestyivät minua tuon aiheen kanssa, sanoen, “Veli Branham, etkö sinä olekin voideltu Messias, Kristus?”

27. Ja minä panin käteni noiden veljien kaulalle, kaikkien heistä, ja minä sanoin, “Veljet, niin paljon olen yrittänyt olla uskollinen Kristuksen palvelija, enkä halua että te sanotte mitään sen kaltaista asiaa. Ja jos niin koskaan tullaan sanomaan minusta, silloin tulen jättämään kentän puhtaalla omallatunnolla, ja te jotka teette sen, te tulette olemaan vastuussa jokaisesta sielusta jonka olisin pelastanut tuon ajan kuluessa; näettehän, minun kentältä pois ottamiseni tähden. Ja minä ajattelin sen loppuneen siihen.

28. Ja kuulin sen vielä muutaman kerran. Mutta se ei ollut niin. Ja eräänä päivänä eräs veli näytti minulle pientä korttia jota hän kantoi taskussaan, siinä

Sinun kunniaksesi ja Sinun kirkkaudeksesi. Suo se. Ja paranna kaikki sairaut ja vaivatut. Ja ota kunnia Itsellesi, Herra, koskame käsitämme ettei ‘tule kestämaan kauaa kun me emme enää tule tarvitsemaan näitä koko uksia; ne tulevat olemaan poissa, ne tulevat olemaan menneisyyttä.

183. Nyt Isä, siunaa meitä kaikkia yhdessä, me pyydämme Jeesuksen Kristuksen Nimen kautta.

184. Ja sitten Isä, me myös haluaisimme pyytää että Sinä muistaisit niitä jotka tulevat kastetuiksi tänä aamuna Herran Jeesuksen Nimessä, että Sinä tulisit antamaan heille Pyhän Hengen kasteen, suuren kirkkauden ja kunnian. Suo se, Isä. Me jätämme sen kaiken nyt Sinulle.

185. Ja Isä, kaiken sen mukana, minä myös tuon itseni, älä unohda minua, Herra, vaan auta minua nyt. Minä rukoilen Jeesuksen Nimessä. Aamen.

tulisit auttamaan häntä ja siunaamaan häntä, häntä ja hänen suloista pikku vaimoan, ja hänen pieniä lapsiaan.

177. Me rukouimme kaikkien luotettujen, diakonien ja kaikkien puolesta jotka käyvät tässä seurakunnassa. Eikä ainoastaan omienne puolesta vaan muidenkin, ja kaikkien jotka Sinun Nimeäsi avuksi huutavat. Minä rukouilen ystäväni puolesta ympäri maata, jotka vain kuulevat huhun, ja täällä he ovat. Isä, minä kiitän Sinua tästä.

178. Minä rukouilen että Sinä kiirehtisit sitä päivää kun Jeesus on tuleva ja me kaikki tulemme kootuksi yhteen sinne missä ei enää ole päivää tai yötä, eikä enää ole aikaa, vaan se tulee kaikki sulautumaan Iankaikkisuuteen ja missä me kaikki voimme olla yhdessä ikuisesti. Suo se, Herra.

179. Jos täällä tänä aamuna on joitakin jotka eivät tunne Sinua Pelastajanaan, voikoot he haluta tulla tutuiksi tämän Karitsan kanssa, joka pitää seitsemästi-sinetöityä salaisuuksieni Kirjaa kädessään. Jumala, voikaamme me olla tuttuja Hänen kanssaan, niin että tulevaisuudessa kun me näemme noiden sinettien tulevan murretuiksi auki, me voisimme nähdä mistä Jumala on puhumassa meille. Me pyydämme sitä Jumalan kirkkaudeksi, ja Hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen kautta.

Ja sillä aikaa kun päämme ovat kumarrettuina:

180. Olisiko siellä joku joka sanoisi, “Muista minua, veli Branham, kun rukouilet, minä haluaisin tulla muistetuksi rukouksessa”? Jumala siunatkoon sinua. Ja Jumala siunatkoon sinua. Ja Jumala siunatkoon sinua ja sinua ja sinua. Kyllä. Jumala olkoon hyvä teille. Kyllä. Ehkä siellä on kaksi tusinaa ati enemmänkin käsiä ylhäällä.

181. Oi Herra, Sinä näet heidän kätensä, Sinä tiedät heidän toivomuksensa. Sinä tiedät mitä heidän sydämissään on, minä en. Minä rukouilen että Sinä paljastaisit heille Herra, Sinun hyvytesi ja Sinun laupeutesi. Anna heille armahdus siitä mitä tahansa se onkin. Jos se on sairaus, Herra, paranna heidän ruumiinsa ja tee heidät terveiksi. Tee se Isä, kun Pyhän Hengen voitelu nyt on kokouksen yllä, seurakunnan yllä. Voikoon suuri Taivaan Jumala niin voidella että Hän tulee siunaamaan jokaista Jumalallisessa Läsnäolossa, niin että me voisimme lähteä täältä tänä aamuna sanoen, “Eivätkö sydämemme palaneetkin sisimmässämme?” Suo se, Herra.

182. Minä olen nyt heikko ja väsyvyt ja ääneni on poissa, ja minä vain rukouilen, Jumala, itselleni voimaa. Tahtoisitko auttaa minua? Tahtoisitko vahvistaa minua? Paikkaa tuo pieni vamma siellä, Herra. Tahtoisitko olla niin hyvä että antaisit Jumalan Pyhän Öljyn liikkua siellä, niinkuin kaikissa muissakin haavoissa, Herra, ja kaikkialla jokaiselle. Me haluamme elää, Herra,

sanottiin, “William Branham on meidän Herramme,” he kastoivat William Branhamin nimessä. Ja joku kallis... Jos se olisikin ollut joku viholliseni, olisin tiennyt että se oli vain pilaa. Mutta eräs kallis veli tuli tunnustamaan syntejään ja väärintekojaan, ja sanoi uskovansa minun olevan Jeesuksen Kristuksen.

29. Ja minulla on kirjeitä kotona ja soittoja Chicagosta ja eri paikoista, joissa minulta kysytään uskonko minä tuon opinkappaleen.

30. Ja minulla on kaiken kaltaisia kirjeitä joita on tullut muutaman viimeisen päivän aikana, joissa sanotaan että olisin Kristus, ja olen saanut soittoja eri paikoista. Veljet, se on hirvittävä, häpeällinen, jumalaton Perkeleen valhe! Näettekö? Katsokaahan, minä olen teidän veljenne. No niin, se ajaisi kenet tahansa pois kentältä.

Se saisi kenet tahansa, Joka rakastaa Kristusta, pakenemaan sitä.

31. Menin Herran tykö täällä äskettäin, kun ensikertaa kuulin siitä, noin vuosi sitten. Ja Hän lainasi minulle Kirjoituksesta sitä kun Johannes tuli esiin saarnaten, eikä heillä ollut profeettaa ollut maan päällä moniin vuosiin, kunnes... he olivat kokonaan hämmästyneitä sydämissään, ajatellen että ehkä Johannes oli Messias. Niinpä he menivät Johanneksen luo ja kysyivät häneltä, ja hän sanoi ettei hän ollut. Te voitte lukea siitä Luukas 3:15. Ja niinpä sitten, koska se jotenkin hiljeni, niin minä jätin sen silleen.

32. Mutta sitten kun se tuli tähän mittaan, silloin tiesin että jotakin täytyi tehdä. Ja minä sanon tämän, että tuo näky ja Herran Enkelin ilmestyminen siellä joella - jos tänä on oleva viimeinen sanomani tai viimeinen asia seurakunnalle, maailmalle, “Nuo asiat ovat Totuus, niin kauan kuin kysymys on Herran Enkelistä.”

33. Ja minä pysyin hiljaa jos ihmiset kutsuivatkin minua monta kertaa profeetaksi, koska profeetta Englanninkielessä on vain “saarnaaja, profetoitsija, Sanan julistaja,” ja niin edelleen. Voin kestää sen, koska te voitte jotenkin pitää sen alhaalla; mutta kun se tulee “Voidelluksi Kristukseksi” kutsumiseen, niin se oli minulle liian paljon. Niinpä en yksinkertaisesti voinut kestää sitä.

34. Ja niinpä sitten, lähdettyäni kokouksesta Kanadassa, tulin näkemään että siellä kaukana pohjoisessa Eskimoiden tai Intiaanien luona, se oli tullut heidän keskuuteensa.

35. Niinpä se repi minut riekaleiksi. Ja tuo metsästysmatka jota olin suunnitellut niin kauan, en voinut lähteä sille. Pelkäsin metsästys onnettomuutta, jos ymmärrätte mitä tarkoitan. Olin niin hermostunut, pahemmin kuin seistessäni täällä nyt. Enkä minä yksinkertaisesti voinut kestää sitä yhtään pidempään, ajatusta kolmenkymmenen-yhden palvelusvuoden

valumista Perkeleen likakaivoon... Kun minä olen mennyt, mitä he tulevatkaan sanomaan? “Siellä hän on, se on tarkalleen mitä se oli”; ja kaikki se vaikutus joka minulle oli ihmisiin, te näette missä se silloin tulisi olemaan. Minä olisin antikristus. Enkä minä yksinkertaisesti voinut kestää sitä!

36. Minä ajattelin, “Minä mieluummin kuolen täällä metsissä, niinkuin olisin kaatunut aseeni päälle tai jotakin sellaista, kuin...” Ja näin että olin... Sitten ajattelin pientä Joosefiani, joka täytyi kasvattaa, ja niin edelleen. Enkä ollut oikeassa kun nossa metsästäämään, joten jätin metsät ja tulín kotiin.

37. Ja olen ollut rikkirevitty noin kahdeksan tai kymmenen päivää, sellaisessa tilassa että minä... Ajattelin että kadottaisin järkeni. Ja minä vain pyysin jokaista pysymään poissa luotani ja jättämään minut rauhaan, koska olin sellaisessa tilassa ja hermostunut ja järkyttynyt ja kokonaan rikkirevitty.

38. Ja minä ihmettelin; jos se olisikin ollut joku vihamiehistäni, ei sillä olisi ollut mitään merkitystä, minä vain olisin nauranut ja mennyt eteenpäin; mutta kun sen täytyi olla kallis veli, kallis sisar, silloin se oli se mikä koski minuun. Ja minä sanoin, “Herra, tämä asia on liian suuri minulle, minun yksinkertaisesti täytyy vain mennä pois ja jättää se Sinun käsiisi. En tiedä mitä muuta voisin tehdä.”

39. Ja muutama yö sitten, ollakseni varma, minulla oli vierailu Herralta. Ja minä näin käärmeen joka oli keltainen ja musta, ja se iski minua jalkaan. Mutta veri oli niin rikasta ettei se vaikuttanut minuun. Ja katsoin alas, ja se oli minne minua oli purtu aikaisemminkin. Ja minä käännyn nopeasti ja ammuin sitä ja osuin sen keskelle.

40. Käännyin aseeni kanssa ampuakseni sen pään pois, ja hän sanoi, “Älä tee sitä, nosta vain ylös se keppi joka on siellä vierelläsi.” Ja kun käänsin selkäni poimiakseni ylös tuon kepin, se luikerteli johonkin pieneen vesilammikkoon.

41. Ja minä sanoin, “Hyvä on, se ei voi vahingoittaa kovin paljon pidempään nyt, koska uskon veljien käsittävän mitä tulisi tapahtumaan.” Minä sanoin, “Se on kuolettavasta haavoitettu, niinpä se tulee kuolemaan

42. Ja minä kysyin monilta seurakuntani jäseniltä täällä... jotka ovat täällä Taber-naakkelissa veli Nevillen ja minun kanssani - jotka ovat lähestyneet minua tuon saman kysymyksen kanssa. Veljet, sisaret, enkö minä ole yrittänyt olla uskollinen Kristuksen palvelija teidän edessänne? Enkö minä ole yrittänyt olla teidän veljenne?

43. No niin, missä se onkin, se on henki kalliiden ihmisten yllä. Monet ihmiset ovat kysyneet minulta sitä. Mutta se on - se on henki, mutta toivon että se tänään on saanut kuolettavan haavan ja tulee kuolemaan pois nopeasti, niin

teillä täytyy olla laaksoja voidaksenne nauttia vuorenhuipuista. Ja sitten yhtenä näistä päivistä se kaikki tulee olemaan vuorenhuippua, se tulee kaikki olemaan terveyttä, se tulee kaikki olemaan Jumala, se tulee kaikki olemaan iloa, se tulee olemaan vain loputonta iloa. Mutta kunnes tuo aika tulee, näettehän, meillä täytyy olla nämä vastakkaisuudet.

170. Ymmärtääkö jokainen nyt sen, sanokaa “Aamen.” (Seurak. sanoo, “Aarneni”)

171. Tämä tyttö kertoi että hän yritti löytää Jumalaa kaikkialta minne hän meni. Hän meni tähän seurakuntaan ja tuohon seurakuntaan ja kaikkialle muualle, mutta hänei voinut löytää Sitä. Ja kerran ollessaan matkalla tiellä, kulki siellä eräs pieni vanha mies, ja hänellä oli kokonainen tuomiokirkko selässään. Hän oli kävelemässä tietä alas, ja tämä tyttö sanoi hänelle, “Oh, hyvä mies!” Hän sanoi, “Se on kovasti hienoa sinulta, mutta sinulla on koko asia selässäsi. Se tulee murskaamaan sinut.”

172. Hän vastasi, “Ei, se ei tule murskaamaan Minua, sillä Minä olen se Kallio jolle se on rakennettu.” Se on Hän. Rukoilkaamme:

173. Ikiaikojen Kallio, minä olen niin iloinen vain ollessani tuon tuomiokirkon kyydissä, tietäen että me lepäämme Kalliolla. Oh, Hän, Kallio sanoi, “Se ei ole muuta kuin paperia.” Ja kun tuo Kallio alkoi liikkua nopeasti sen kanssa, alkoivat kauniit kellot sointua sen sisäpuolella. Oi, Ikiaikojen Kallio, kätke meidät Sinun laupeutesi. Kuljeta meitä elämän virralla, niin että sydämemme ovat täynnä iloa ja kilisevät ylistystä Sinulle matkan varrella.

174. Me kiitämme Sinua tästä Pyhän Hengen vierailusta Sanassa tänä aamuna, kun Se tulee ja tekee Sanan niin todelliseksi meille. Anna meille anteeksi puutteellisuutemme ja kaiken mitä olemme tehneet tai sanoneet, mikä on ollut väärin, anna meille se anteeksi. Auta meitä olemaan parempia Kristittyjä, Isä, Jumala. Me rukoilemme että Sinun laupeutesi lepäisi yllämme.

175. Minä pyydän, Herra, jos se on Sinun tahtosi, että minä voisin palata uudestaan pian päättämään tämän luvun tässä ja ottamaan nämä seitsemän sinettiä. Me odotamme tuota aikaa, Herra, kun Sinä olet antava meidän tehdä sen. Ja Isä, juuri täällä omassa pienessä seurakunnassamme me rukoilemme että Sinä soisit sen meille, että me voisimme ymmärtää nämä suuret Jumalan asiat. Ei siksi että me ansaitsisimme sen, Herra, mutta meidän nälkäiset sydämemme uskovat sen puolesta. Me rukoilemme että Sinä tulisit suomaan sen.

176. Me rukoilemme meidän veljemme Nevillen puolesta, Herra, meidän uskollisen Jumalan-lähetämän pastorimme puolesta. Me rukoilemme että Sinä

163. Eräs kirjoittaja kirjoitti kertomuksen... juuri ennenkuin lopetamme ja annamme kokouksen jatkon veli Nevilille. Nautitteko te Ilmestyskirjasta? Oi, minä yksinkertaisesti rakastan sitä. Me saimme käsitellyksi noin kolme jaetta siitä tänä aamuna, mutta me tulemme jatkamaan siitä uudestaan. Huomatkaa nyt...

164. Eräs kirjailija kirjoitti kirjaa erästä nuoresta työstä joka yritti löytää Jumalaa.

165. Niinpä monta kertaa kun me haemme ja etsimme Jumalaa, ja jos Jumala olisi vain missä tahansa, ja teillä olisi joku suuri... Tai jos Hänellä olisi jonkinlainen suuri valtaistuin täällä jossakin, niin silloin jokainen uskoisi Jumalaan. Jos Jumala istuisi suurella valtaistuimella täällä jossakin; sanottaisiin, "Hän on täällä eräässä määrättyssä kaupungissa. Hän on täällä. Tämä on Jumala, menkää Hänen luokseen ja Hän voi näin" (veli Branham näpsäyttää sormiaan) "muuttaa sen siksi," silloinhan jokainen uskoisi Häntä. Silloin usko olisi turhaa. Silloin meillä ei tarvitsisi olla mitään uskoa, näettehän, se olisi tarpeeksi. Se tulee olemaan niin Tuhattuotusvalta-kunnassa, mutta nyt Hän kutsuu ja etsii niitä jotka... Se näyttää salaperäiseltä ja pimeältä, näettehän, te ette tiedä kuinka tehdä sitä. Mutta uskolla me uskomme Sen! Se on syy miksi Hän teki sen! ...?... jokainen, näettehän, että...

166. Nyt jos Jumala istuisi valtaistuimella... Ja voitaisiin sanoa, "Hän on täällä... Siellä on Jumala. Hän asuu eräässä määrättyssä paikassa, menkäämme sinne." Ja me sanoisimme, "Hyvä Herra, Jumala, tahtoisitko tehdä sen?"

167. "Kyllä, Minä teen sen." (Veli Branham puhalttaa) Se olisi tehty, näettehän. Tietenkin, se olisi Jumala. Näettekö? Mehän voisimme nähdä sen, joten usko olisi turha. Uskosta ei ole hyötyä kun voitte olla positiivinen.

168. Mitä jos jokainen henkilö tässä maailmassa olisi Kristitty? Mitä jos jokainen olisi Hengellä-täytetty Kristitty? Silloinhan me emme tarvitsisi enää mitään uskoa, emme minkäänlaista uskoa. Ja juuri usko on se asia jolla me pelastumme, se on usko. Ja siitä syystä jonkun täytyy olla erimielistä Sen kanssa, niin että voimme harjaannuttaa uskoamme. Ymmärrätekö sen nyt? Teillä täytyy olla toinenkin puoli. Näettekö? Teillä täytyy olla huono nainen esiintuomaan todellisen. Näettekö? On oltava valhe saamaan Totuus loistamaan. Näettekö? Mutta katsokaahan, se on jotakin kuninkaallista, se on jotakin todellista, kun on Totuus ja usko ja niin edelleen. Siinä se nyt on meille.

169. Niinpä meillä täytyy olla nämä vastakkaisuudet. Sillä tavalla se kulkee. Teillä täytyy olla huonoja päiviä voidaksenne nauttia hyvistä. Teillä täytyy olla vähän sai-rautta, nauttiaksenne hyvästä terveydestä. Näettekö? Ja

että voin palata takaisin palvelukseen. Siihen mennessä, haluan pyytää teitä jokaista rukoilemaan puolestani. Minä en tiedä mitä tulen tekemään. Taloni on myytävältä. Ja minä en yksinkertaisesti voi kestää sitä, jos jään paikalleni, saattaa se minut kokonaan suunniltani.

Ja pyydän teitä rukoilemaan puolestani.

44. Ja muistakaa, jos koskaan olette uskoneet minua, jos olette koskaan uskoneet minun olevan Kristuksen palvelijan, niin muistakaa, "Se on erehdys! Se on petosta!" NÄIN SANOO HERRA! "Se on väärin! Älkää olko missään tekemisissä sen kanssa!" Minä olen teidän veljenne.

Kumartakaamme päämme:

45. Taivaallinen Isä, lihani vapisee, käteni ovat puristuneet nyrkkiin, varpaani kääntyvät ylöspäin kengissäni. Oi Jumala, ole armollinen. Mitä minä olen koskaan tehnyt, Herra, ansaitakseni tämän? Minä rukoilen että olisit minulle laupias, Herra, ja kaikille. Ja siellä ylhäällä pohjoisessa nuo kalliit rakkaat ihmiset, voikoot he nähdä erehdyksensä ja mitä ovat tehneet, Herra, särkeäkseen veljensä sydämen, eikä vain heidän veljensä sydäntä, vaan myöskin meidän Pelastajamme, meidän Taivaallisen

Isämme sydämen. Minä rukoilen että Sinä antaisit meille anteeksi erehdyksemme, Herra. Vetäköön nyt Kristuksen pyhä Veri meidän olemuksemme yhteen, Herra, ja siunattu olkoon tuo Side joka sitoo meidän sydämemme yhteen Kristillisessä rakkaudessa ja seurustelussa.

46. Jumala, voikoon vihollinen joka on lähestynyt veljiämme ja sisariamme, voikoon se saada kuolettavan haavan, niin ettei se enää voi olla olemassa pidempään, ja voikoon se vain kuolla pois, Herra. Kun Sinä teet sen, Isä, minä tulen jälleen palaamaan takaisin kentälle. Mutta siihen asti, Herra, minä olen Sinun särkeä sydäminen palvelijasi, odottaen, odottaen. Se on ohi kaiken mitä minä voin tehdä. Kyynelten, itkun ja suostuttelun kanssa olen yrittänyt, Herra, kovasti (Sinä tunnet sydämeni), pysäyttää sitä ennenkuin se pääsi niin pitkälle. Niinpä Isä, minä jätän sen Sinun Käteesi tääl

tä saarnatuolista jossa olen saarnannut kaikki nämä vuodet. Minä jätän sen Sinun Käteesi.

47. Pidä Sinä nyt huoli siitä, omalla Jumalallisella tavallasi. Ja kun se kaikki on ' päätöksessä ja kaikki on ohitse, silloin Sinun palvelijasi on palaava takaisin. Siihen asti tulen odottamaan kuullakseni Sinulta, Herra.

48. Siunaa meitä nyt ja anna meille suuri kokous tänään; kun me emme ole täällä vain tämän tähden, vaan vain tehdäksemme sen selväksi, julkiseksi, maailman edessä. Että he voisivat tietää, Isä, että minä rakastan Sinua ja uskon

Sinuun, ja olen seissyt puolestasi, ja haluan tehdä niin. Jos minun täytyy mennä, anna minun mennä, Herra, puhtaalla sydämellä ja todellisten tietojen kanssa että minä uskoin Sinuun ja luotin Sinuun. Suo se. Ja minä tulen ylistämään Sinua ja antamaan Sinulle kunnian kautta kaikkien tulevaisten aikojen, Jeesuksen Kristuksen kautta. Aamen.

49. Menkäämme nyt Kirjoituksiin Raamatussa... Ajattelin tänä aamuna sen olevan hyvän asian, jos veli Nevilleillä ei ole mitään sitä vastaan, jatkaa muutamia minuitteja...

50. Nyt minä... Älkää enää kertaakaan antako minun kuulla sitä mainittavan kenenkään teidän keskuudessanne. Vain rukoilkaa ja pitäkää se ulkona, sulkekaa se pois. Ymmärrättökö? Minä en... Minä olen viisikymmentäkaksi vuotias, mutta ajattelin ehkä, jos Jumala säästää minut ja minulla on hieman elämää jäljellä, niin haluan käyttää jokaisen hetken ajastani Kristukselle. Niinpä muistakaa, minä lähen koska minut on ajettu tekemään se.

51. Nyt Ilmestyskirjassa, me lopetimme 4:ssä luvussa, tutkiessamme sitä aikaisemmin. Ilmestyskirjan 4. luku, uskon että pääsimme viimeiseen jakeeseen. No niin, kuinka monet pitävät Ilmestyskirjasta? Hienoa! No niin, Uskon että lopetimme 5:teen lukuun, rae käsittelimme 4:ttä lukua, noita neljää elävää Luomusta, eikö niin? Lähestykäämme nyt Sanaa, unohtaen nuo menneisyydessä olevat asiat.

52. Isä Jumala, auta Sinä nyt meitä kun olemme hermostunut. Mutta jos me lähestymme Sanaa unohtaen sen mikä on takana, me nyt ponnistelemme korkean kutsumuksemme päämäärää kohden, palvelustehtävän korkeaan kutsumukseen olla Kristuksen palvelija. Anna meille Sana tänä aamuna, ja ruoki meidän nälkäisiä sielujamme, sillä me kaipaamme, Herra, ja odotamme Pyhän Hengen kallista voitelua. Tule keskuuteemme, Herra, antaen anteeksi syntimme ja rikkomuksemme ja antaen meidän olla Sinun palvelijoiitasi. Sillä me pyydämme sitä Jeesuksen Nimessä. Aaman.

53. No niin, me käsittelimme seurakunta ajanjaksoja, viimeistä Seitsemää Seurakunta Ajanjaksoa. Ja sitten me tulimme 4:teen lukuun Ilmestyskirjassa joka.... Mikä tämä on? Jeesuksen Kristuksen Ilmestys. Ilmestyskirja jota Latinaksi kutsutaan Apocalypse, joka merkitsee "olla paljastettu, ottaa peite pois, näyttää, valottaa," tuoda esiin ilmestys Jeesuksesta Kristuksesta joka Oli, On, ja On Tuleva, Daavidin Juuri ja Jälkeläinen.

54. Nyt 4:ssä luvussa, me näemme että Johannes temmattiin ylös Taivaaseen sen jälkeen kun hän oli nähnyt seurakunta ajanjaksot. Vain saadaksemme nyt pienen taustan, ja sitten me tulemme...

155. Siinä oli Ruutilla kolme vaihetta. Kuut: Kuut päättää , hän ratkaisi lähteäkö tai eikö lähteä takaisin kotimaahan (aivan niinkuin Seurakuntakin). Ruut palveli , kun hän meni poimimaan tähtiä. Ruut lepää, se on mitä Ruut (Seurakunta) on tekemässä nyt. Sitten Ruut palkittiin, ja se on mitä tulee tapahtumaan seuraavaksi, se on Seurakunnan palkitseminen.

156. Ho niin, meillä ei nyt ole aikaa, koska teillä on kastetilaisuus, ja se on nyt viisitoista yli yhdentoista. Mutta ehkä me jatkamme tästä ensi sunnuntaina, tai jonakin toisena sunnuntaina tulevaisuudessa, jos Herra tahtoo. Ja haluaisin ottaa tämän jatkon tässä, näyttääkseni nämä seitsemän sarvea ja seitsemän silmää, ja tarkalleen nuo seitsemän sinettiä, seitsemän palvelustehtävää, seitsemän seurakunnan enkeliä, seitsemän tähteä, seitsemän... Oi, se on niin...

157. Ja juuri tämä tässä sitoo koko asian yhteen. Kyllä vaan. "Hänen täytyi olla arvollinen," ja Jeesus oli arvollinen. Hänen palatessaan me tulemme täysin nauttimaan koko lunastuksen tuoman siunauksen täyteen. Nöyrät perivät maan. Miehet ja naiset ovat jälleen Jumalan poikia ja tyttäriä. Ja Tuhatvuotisvaltakunta alkaa täydellisenä. Mikä kaunis asia!

158. Ja kun tämä väkevä Enkeli suurella äänellä julisti,"Kuka on arvollinen? Kuka on kykenevä tekemään tämän?"

159. Ja sitten tuo vanhin sanoi, "Älä itke, sillä Juudan sukukunnan Leijona, Hän on arvollinen ja Hän on voittanut."

160. "Ja Hän otti tuon Kirjan ja avasi tuon Kirjan ja irroitti sen sinetit. Kun me tulemme noiden sinettien avaamiseen koko matkan kautta Raamatun, niin tarkatkaa mitä tapahtui. Juuri tässä seitsemasti-sinetoidyssä Kirjassa josta me nyt puhumme, se pitää sisällään koko salaisuuden kaikista Jumalan lunastuksen siunauksista. Muistakaa, Hän on tuo Karitsa, Hän on Ainoa joka lunasti sen. Ja muistakaa, se on sinetöitynä Kirjan takapuolella, ei kirjoitettuna sisäpuolelle. Se on sinetöitynä takapuolelle, eikä sitä ole kirjoitettu sisäpuolelle. Ja Hän oli Ainoa joka kykeni avaamaan Kirjan tai paljastamaan Kirjan tai paljastamaan sinetit, Hän oli Ainoa joka voi tehdä sen.

161. Niinpä tämä on yksi niistä asioista joista he voivat kiistellä, tämä tässä, mutta Hän on ainoa joka jumalallisesti tulkitsee Sen. Mutta nämä jotka ovat täällä takapuolella, sitä ei kukaan voi tehdä. Se kuuluu Hänelle ja yksin Hänelle, ja Hän on Se joka voi paljastaa nuo seitsemän salaisuutta. Ja tarkatkaa tässä, kaikki siitä koskee lunastusta, kuinka Seurakunta lunastettiin ja mitä lunastetut tulevat olemaan.

162. Oi, rakastakaamme Häntä koko sydämeistämme ja tehkäämme kaikki mitä voimme.

151. Minä haluan teidän huomaavan Seurakunnan Lepäämisen, se on aivan tarkalleen sama asia. Tarkatkaa nyt. Ensinnäkin me näemme, niinkuin me kaikki olemme käyneet lävitse tuon saarnan ”Sukulaislunastaja”, että Jumala oli tehty lihaksi voidakseen tulla Lunastajaksi. Hän oli Se josta täällä Ilmestyskirja 5:ssä luvussa sanotaan:

Ja ei kukaan mies Taivaassa, eikä maassa, eikä maan alla, ollut kykenevä avaamaan Kirjaa, eikä katsomaan siihen.

Ja minä itkin paljon, koska ketään miestä ei havaittu arvolliseksi avaamaan ja lukemaan Kirjaa, eikä katsomaan siihen.

Ja yksi vanhimmista sanoi minulle, Älä itke: katso, Juudan sukukunnan Leijona, Daavidin Juuri, on voittanut avataksaan Kirjan, ja irroittaakseen sen seitsemän sinettiä. (Hän on Se. Hän on Se jota me katselemme)

152. Huomatkaa kuinka Ruutissa, Naomissa ja Booassa on siitä täydellinen kuva. Kuinka Naomi kuivuuden aikana jätti seurakuntansa, jätti maansa ja meni Mooabilaisten maahan asuakseen siellä. Hän kadotti kaiken mitä hänellä oli. Ja siellä ollessaan hänen miehensä Elimelek kuoli, niin että hänen perintönsä lankeaisi jollekin toiselle. Sitten palatessaan takaisin, hän toi mukanaan tämän kauniin nuoren Mooabilaislesken. Ja kun Boas, joka on esikuva Kristuksesta, näki tämän Mooabilaislesken, rakastui hän häneen. Ja hän rakasti häntä niin paljon ja ainoa tapa hänen koskaan saada häntä vaimokseen, oli lunastaa, mitä hänen veljensä, Elimelek oli kadottanut.

153. Ja niin hän sitten kysyi toiselta, vähän lähempänä olevalta veljeltä, voisiko tämä lunastaa sen, eikä hän voinut tehdä sitä. Niin hän meni antaakseen täydellisen esimerkin Jumalan Laeista. Hän meni alas porttiin, potkaisi pois kenkensä ja sanoi, ”Tulkoon se tiettäväksi tänä päivänä että minä olen lunastanut kaiken mitä Naomilla oli. Kaiken minkä Elimelek (veljeni) kadotti, minä olen nyt läheisin sukulainen ja minä olen se joka voi lunastaa sen, joten minä olen tullut vaatimaan sitä . Jos täällä on joku minua läheisempi, tuokoon hän sen julki.” Ja jokainen piti suunsa kiinni. Niinpä hän potkaisi kengän jalastaan ja heitti sen todistukseksi että ”Itinä olen lunastanut kaiken mitä meidän veljellämme Elimelekillä oli.” Miksi? Hän oli sukulainen. Hän oli sukulais lunastaja. Oi, kuinka kaunista se on! Se on niin kaunis kertomus.

154. Ja sitten, koko tämän ajan kuluessa, Ruut oli lepäämässä ja odottamassa nähdäkseen kuinka se päättyisi. Sitten kun kukaan ei voinut antaa todistusta sitä vastaan, Boas tuli takaisin ja otti Ruutin, tuon kauniin Mooabilais tytön, ja he menivät naimisiin ja elivät sillä maalla. Mikä kaunis kertomus!

55. Ehkä meidän on parasta lukea ensin muutama jae 5:stä luvusta, ja sitten tulemme aloittamaan taustan kanssa.

Ja minä näin hänen oikeassa kädesssänsä joka istui valtaistuimella kirjan sisältä kirjoitetun ja takapuolella, sinetöidyn seitsemällä sinetillä.

Ja minä näin väkevän enkelin julistavan suurella äänellä, Kuka on arvollinen avaamaan kirjan, ja irroittamaan sen sinetit?

Ja ei kukaan mies taivaassa, eikä maassa, eikä maan alla, ollut kykenevä avaamaan kirjaa, eikä katsomaan siihen.

Ja minä itkin paljon, koska ketään miestä ei havaittu arvolliseksi avaamaan ja lukemaan kirjaa, eikä katsomaan siihen.

Ja yksi vanhimmista sanoi minulle, Älä itke: katso, Juudan sukukunnan Leijona, Daavidin Juuri, on voittanut avataksaan kirjan, ja irroittaakseen sen seitsemän sinettiä.

Ja minä katsoin, ja, katso, valtaistuimen keskellä ja neljän olennon, ja vanhinten keskellä, seisoi ikäänkuin teurastettu Karitsa, jolla oli seitsemän sarvea ja seitsemän silmää, jotka ovat ne seitsemän Jumalan Henkeä lähetetyt kaikkeen maailmaan.

Ja hän tuli ja otti kirjan hänen oikeasta kädestänsä joka istui valtaistuimella.

Siinä ovat seitsemän ensimmäistä jaetta.

56. No niin, nyt Ilmestyskirjan 3:ssa luvussa ne löydämme Seurakunnan Ajan päättymisen, joka päättyi Laodikeaan, penseään seurakunnan aikaan. Sitten me näemme että välittömästi sen jälkeen, Johannes oli temmattu ylös Hengessä, ylös Taivaaseen. Ja hän näki asiat jotka olivat, jotka olivat tuleva, ja jotka olivat olleet. Nyt me näemme, ettei seurakunta ilmesty näkyviin enempää ennenkuin Ilmestyskirjan 19:sta luvussa, kun se palaa Herransa kanssa, ihanasti pestynä Veressä.

57. Nyt pieneksi taustaksi talle viimeiselle lainaukselle, päästäksemme siihen missä Johannes on nyt, me totesimme että viimeisessä sanomassa... Minä vain lyhyesti vilkaisin sitä eilen, jotakin sen sisällöstä mistä olin puhunut. Ja Johannes oli otettu ylös Taivaaseen ja näki nuo asiat. Ja panin merkille siellä, että Hän oli antanut minulle ilmestyksen, että... Tiedättehän kuinka monet olivat Hänen kanssaan ylösnousemuksensa jälkeen, ja joku sanoi, ”Mitä tulee tapahtumaan tälle miehelle (Johannekselle) joka nojaa rintaasi vasten?”

58. Jeesus kääntyi ja sanoi, ”Mitä se sinulle kuuluu jos hän viiptyy kunnes Minä tulen?” Hän ei koskaan...

59. Sitten siitä lähti oppi. Näettekö kuinka helposti se voi alkaa? Siellä lähti liikkeelle oppi, että “Johannes ei tulisi kuolemaan ennenkuin hän näkisi Jeesuksen tulevan, tai ennen Hänen Toista Tulemustaan.” Raamattu sanoo että siellä lähti siitä liikkeelle oppi.

60. Kuitenkaan, Jeesus ei koskaan sanonut sitä sillä tavalla. Hän sanoi, “Mitä se sinulle kuuluu jos hän viipyy kunnes Minä tulen?”

61. No niin, me näemme että hänet oli nostettu ylös taivaisiin ja hän näki siitä alkaen Herran tulemukseen asti, aivankuin hän olisi ollut siellä ja nähnyt sen kaiken tapahtuvan. Johannes itse ei elänyt... Hiin eli ollakseen hieman yli yhdeksänkymmenen ja sitten hän ainoana apostoleista kuoli luonnollisen kuoleman tultuaan maanpakolaisuudesta Patmoksen Saarelta.

62. Siinä on nyt eräs huomionarvoinen asia jota haluaisin painottaa hieman, ennenkuin menemme tähän elintärkeään asiaan. Oi, tämä on loistavaa! Se on ihmeellinen, ihmeellinen luku.

63. Ja sitten heti seuraava luku alkaa näiden sinettien avaamisella. Oi! Ja sitten meidän täytyy hypätä sieltä eri paikkoihin Raamatussa, saadaksemme nämä sinetit kun ne avattiin ja mitkä niiden salaisuudet ovat. Oi, ne ovat niin loistavat, niin rikkaita hengellisistä vitamiineista.

64. Me näemme että yksi niistä suurista huomattavista asioista joihin haluan kiinnittää huomionne, olivat nuo elävät Luomukset (neljännen luvun loppuosassa), jotka Johannes näki vartioimassa liiton arkkiä. Muistatko kuinka ne olivat paikoillaan aivan niinkuin Israel marssinsa aikana? Me totesimme etteivät nämä Luomukset olleet Enkeleitä, eivätkä he myöskään olleet miehiä. He olivat Kerubeja. Me löysimme heidät Vanhassa Testamentissa arkin kanssa. Me löydämme ne Uudessa Testamentissa. Ja sitten me löydämme ne jälleen Herran Tulemuksessa, vartioimassa armoistuinta.

65. Armoistuinta kukaan ei voinut lähestyä, ellei siellä ollut sovitusta tuon henkilön puolesta, se oli ainoa tapa...Kun se oli pirskoteltu verellä, se tuli armoistuimeksi. Mutta kun veri oli otettu pois, silloin siitä tuli tuomioistuin.

66. Ja oi, kukaan ei voisi kestää Jumalan tuomioita. Ainoa asia johon me voimme katsoa on laupeus, ei tuomio, eikä vanhurskaus. Me emme voi lähestyä Hänen oikeuttaan; koska oikeudenmukaisuudessaan Hänen täytyisi pitää Sanansa; ja pitää Sanansa, “Sinä päivänä jona te siitä syötte, sinä päivänä te kuollette.” Kuka voisi haluta oikeutta? Minä en halua oikeutta. Minä huudan armoa. Oi, olkoon Jumalan armo... Ja armoistuin on pirskoiteltu!

67. Mutta siellä oli pyhäkön puhdistamisen aika, jolloin se oli tuomioistuin niin kauan kuin veri oli poissa istuimelta.

143. Niinpä juuri silloin hän sanoi yhden vanhimmista tulleen esiin ja sanoneen, “Älä itke, sillä Juudan sukukunnan Leijona” (Aamen) “Daavidin Juuri, Hän on voittanut!” Aamen! “voittanut,” toisin sanoen, “Hän on arvollinen ottamaan Kirjani” Aamen.

144. Muistakaa, hän ei ollut nähnyt Häntä siellä tähän mennessä. Miksi? Hän oli istumassa siellä Jumalan Valtaistuimella. Hän oli pyhäkön sisäpuolella. Johannes ei ollut nähnyt Häntä tähän mennessä, joten hän odotti näkevänsä Leijonan tulevan esiin, mutta hän näki Kraitsan!

145. Siinä se on teille, veljet. Nöyryyden kautta, lempeyden kautta, Pyhän Hengen kautta siellä oli voittaja. Ei jokin suuri mahtava järjen jättiläinen, vaan hän joka osaa nöyryyttää itsensä on mies joka voittaa. Mies joka voi olla potkittu ympäri ja kuitenkin olla Kristuksen palvelija, siinä on voittaja.

146. Nyt tämä vanhin sanoi, “Hän on voittanut. Hän on arvollinen ottamaan Kirjan ja avaamaan sen ja irrottamaan sen sinetit.”

147. No niin, me tulemme näkemään jonkin ajan kuluttua, vaikka ehkä emme tänään, mitä nämä seitsemän sinettiä pitävät sisällään, mitä ne tekivät.

148. Kosketelkaamme nyt hieman “lunastusta.” Ennenkuin tämä henkilö voi suorittaa lunastuksen, niin ensimmäinen asia, hänen täytyi olla arvollinen, hänen täytyi olla oikean kaltainen henkilö. Niinpä se saatiin aikaan Jeesuksen Kristuksen syntyessä neitseellisesti, sillä Hän oli Jumala. Hän oli Jumala Itse mieheksi tehtynä, Hän oli Jumala inhimillisessä lihassa. Hänen täytyi olla arvollinen; ja Jeesuksen Kristuksen neitseellinen Veri teki Hänet arvolliseksi. Nyt jos haluatte seurata sitä Kirjoituksessa, niin kirjoittakaa muistiin 1 .Piet. 1 :18-20. Hänen täytyi olla arvollinen. Ja Hän oli, koska Hän otti ylleen miehen muodon. Hän tuli mieheksi, Jumala tuli meidän sukulaiseksemme. Ja siellä me näemme sitten kauniin osan Jumalasta, Jehova tehtiin lihaksi ja asui keskuudessamme tuona Arvollisena. Aamen.

149. “Hän voitti.” Jumala otti ylleen inhimillisen lihan muodon, Hän tuli maan päälle pieneksi vauvaksi syntyneenä ja vaelasi keskuudessamme. Ja Hänen pyhän Verensä kautta Hän voitti.

150. Nyt, Vanhassa Testamentissa, kuinka mies lunasti omansa, mitä hän teki? Hän otti kymmenen vanhinta, meni kaupungin porttiin, ja esitteli mitä oli tekemässä, lunastaakseen mitä oli kadottanut, ja osoitti kuka hän oli, hän antoi todistuksen. Minulla on kirjoitettuna tänne pieni muistiinpano siitä, etten unohtaisi sitä, ollessani niin hermostunut. Me löydämme kauniin kertomuksen täällä Ruutista ja sukulaislunastajasta, Booaasta. Me menimme sen lävitse äskettäin. Minä haluan teidän nyt huomaavan nämä tapahtuman kolme eri vaihetta»

voinut pitää sitä hallussaan pidempään. Ei, hänen täytyi luopua siitä, kun hinta oli maksettu, kun hän antoi hänelle, sanokaamme, kaksikymmentä-viisi tuhatta dollaria tuosta maasta.

134. Sitten sanokaamme, että veli Tony olisi tullut veli Nevillen luo ja sanonut, ”Veli Neville, minä tahdon ostaa veli Branhamin omaisuuden.” Hän ei voisi tehdä sitä.

Veli Neville sanoisi, ”Ei, hyvä herra, minä en halua myydä sitä.” ”Mutta mitä sinä annoit siitä?” ”Kaksikymmentä-viisi tuhatta.”

135. ”Minä annan sinulle kolmekymmentä-viisi tuhatta. Minä annan sinulle niin-ja-niin paljon.”

136. ”Minä en välitä mitä sinä haluat antaa siitä. Minä en halua myydä sitä, minä tulen pitämään sen.

137. Mutta Billy Paul voisi tulla ja sanoa, ”Minä haluan isäni omaisuuden, tässä on sinun kaksikymmentä-viisi tuhattasi.” Ja hänen täytyi luopua siitä. Kyllä, koska se oli laki.

138. Oi. halleluja! Toivon teidän Kristittyjen näkevän sen. Me olemme maan suola. Jumala antoi tämän maan pojillensa. Hän antoi meille käskyvallan yli koko luonnon, kaikkien eläinten, ja kaiken elämän ylitse kaikkialla. Mutta Adam, meidän isämme, hän menetti sen Saatanalle. Mutta minne se on mennyt? Oikealle Omistajallensa, Jumalalle joka valmisti sen. Aamen!

139. Ei ihme että Johannes sanoi itkeneensä katkerasti, sillä hän ei voinut löytää ketään miestä joka olisi ollut arvollinen lunastamaan sen. Tuon miehen täytyy olla arvollinen. Johannes sanoi, ”Minä itkin katkerasti kun kukaan ei kyennyt ottamaan tuota Kirjaa, tai katsomaan Siihen, tai irrottamaan sen sinettejä.” Hän sanoi, ”Ei ollut ketään miestä maan päällä, ei ketään miestä Taivaassa, ei ketään miestä maan alla, ei ketään miestä missään.”

140. ”Ei ketään miestä.” No niin, hän ei huomionnut Enkeleitä. Muistakaa, tätä maata ei annettu Enkeleille. Se on miehen perintö. Gabriel varmasti oli arvollinen; joku muu, kuten Miikael, hän olisi voinut olla arvollinen; se on, hän ehkä olisi ollut arvollinen tekemään sen, mutta siellä ei ollut ketään miestä joka olisi ollut arvollinen. Näettehän? Ja Johannes itki ääneen.

141. Joku sanoi, ”Koska hän näki ettei hän itse ollut arvollinen.” Se ei ole niin.

142. Tuo mies oli Pyhän Hengen vaikutuksen alaisena, hän ei voinut tehdä sen kaltaista virhettä. Ei ollut kysymys hänen arvollisuudesta, vaan hän ei voinut löytää ”ketään” joka olisi ollut arvollinen.

68. No niin, me olemme lähestymässä tuota aikaa nyt. Me olemme nyt lähestymässä, tässä ajanjaksossa, pyhäkön puhdistamista ja tuomion tulemista maan ylle. Näettekö? Niin kauan kuin Veri on siellä, Jumala ei voi hävittää maata; niin kauan kuin Veri on siellä, ei kukaan ole syntinen Jumalan edessä. Jokaisen asiat ovat hyvin, koska siellä on Sovitus jokaista varten. Mutta jos te menette Hänen Läsäoloonsa vastaanottamatta Sovitusta, silloin te olette syntinen ja olette menneet tuon armon ohitse. Silloin te olette tuominneet itsenne. Mutta nyt kun on armon aika... Kun tuo pyhäkön puhdis taminen tulee, menee Veri pois armoistuimelta, ja silloin Jumalan viha lankeaa maan ylle. Oi! Jumala olkoon meille armollinen, ettei meitä tuona päivänä löydetä ilman Jumalan armoa.

69. Nyt me näemme kuinka siellä... Yritän jotenkin hengellistyttää sitä teille tässä, kuvailemalla sitä teille kädelläni, kuinka Israel leiriytyi siellä arkin neljälle sivulle. He panivat arkin sinne keskelle, ja jokaisella tuon teltan neljällä sivulla oli kolme Israelin sukukuntaa, ja neljä kertaa kolme on kaksitoista. Ja jokaisella kolmella oli yksi pääsukukunta.

70. Yksi niistä oli Ruuben, hän aina leiriytyi eteläsivulle. Hän oli miehen pää. Ja Efraim oli länsisivulla, kolmen sukukunnan pää, hän oli härkä. Sitten itäpuolella oli Juuda, joka on leijona. Ja pohjoissivulla oli Daan, joka oli kotka. Muistatteko te niitä? Kaikki te muistatte sen hyvin kuinka me piirsimme ne taululle: kotka, härkä mies ja leijona.

71. Nyt pankaa merkille, Juuda vartioi itäistä porttia. Ja Kristus on Juudan sukukunnan Leijona. Hän on astuva alas itäisiltä taivailta, menevä sisälle portin kautta. Hän tulee idän portilta, Juudan sukukunnasta. Ja Hän on Juudan sukukunnan Leijona.

72. Me näemme kuinka meidän tämän aamuissa sanomassamme, Hänen on yhä julistettu olevan, ”Juudan sukukunnan Leijona, Daavidin Juuri, hänen alkunsa.” Daavid oli kuningas, Iankaikkisesti. Ja Kristus, joka on Iankaikkinen Kuningas, istuu Daavidin valtaistuimella Tuhatuotisvaltakunnassa. ”Daavidilta ei ole koskaan puuttuva jälkeläistä.” Halleluja! Jumala lupasi sen.

73. Te sanotte, ”Entä tänään, missä ovat nuo Juutalaiset tuomarit?”

74. Hänellä yhä on Siemen, Kristus on hänen Poikansa lihan mukaan. Siellä kerran sanottiin, ”Daavidilta ei ole puuttuva jälkeläistä.” Se on oikein. Ja Kristus on Juudan sukukunnan Leijona, josta sukukunnasta Daavid tuli.

75. No niin, me näemme että ne olivat armoistuimen vartijat. Ne vartioivat armoistuinta. Mitään ei voinut päästä armoistuimen luo, kulkematta ensin näiden sukukuntien ylitse. Jokainen mies oli halukas antamaan elämänsä,

jokainen Israelilainen leirissä kuolisi ennenkuin päästäisi ketää ottamaan tuota armoistuinta. Ja me näemme että se oli Vanhan Testamentin järjestys.

76. Ja Uudessa Testamentissa me löydämme saman järjestyksen, saman asian, että armoistuin oli vartioitu. Oi, toivon teidän käsittävän sen! Armoistuin on yhä vartioitu, sillä yhä on vartijansa. Ja me totesimme että nuo vartijat ovat Matteus, Markus, Luukas ja Johannes, jotka vartioivat Apostolien Tekoja, tekoja joita Pyhä Henki teki apostolien keskuudessa, joka on Uuden Testamentin Apostolien Tekojen Kirja. Ja Evankeliumien neljä kirjoittajaa, Matteus, Markus, Luukas ja Johannes, kaikki vartioivat armoistuinta osoittamaan että se on Jumala, Pyhä Henki tänä päivänä. Jokainen Kirjoitus, Matteus, Markus, Luukas ja Johannes, jokainen niistä on vahvistava todellisen Herran Jeesuksen Kristuksen Evankeliumi n ja Pyhän Hengen teot.

77. Nyt kun me sitten menemme Sen ohitse, silloin se ei ole Se. Mutta Se vahvistaa todellisen Sanoman! Kuten me näemme Apt.2:38, missä sanotaan, "Katukaa, ja olkaa kastetut Jeesuksen Kristuksen Nimessä syntienne anteeksi saamiseksi."

78. Ja tänään he ovat omaksuneet tulla kastetuiksi Nimessä "Isän, Pojan ja Pyhän Hengen." Siellä ei ole yhtään Kirjoitusta sen puolesta! Siellä ei ole mitään taustaa sille. Siellä ei ole mitään vartioimassa sitä, ei yhtään mitään! Te sanotte, "Matteus sanoi sen." Matteus vartioi Sitä, Matteus 28! Matteus 1:18 sanotaan:

...Jeesuksen Kristuksen syntymä oli tällä tavalla: Kun hänen äitinsä Maria oli kihlattu Joosefille, ennen heidän yhteentuloaan, hänen todettiin olevan raskaana Pyhästä Hengestä.

Ja.... Joosef hänen aviomiehensä, ollen oikeudenmukainen mies... eikä halukas tekemään hänestä julkista esimerkkiä, ajatteli panna hänet salaisesti pois... ja sillä tavalla.

Mutta hänen ajatellessaan näitä asioita, katso, Herran enkeli ilmestyi hänelle unessa, sanoen, Joosef, sinä Daavidin poika, älä pelkää ottaa tykösi Mariaa vaimoasi: sillä se mikä hänessä on sinnyt on Pyhästä Hengestä.

79. Silloin Pyhä Henki ja Isä Jumala ovat sama Persoona, tai Hänellä oli kaksi isää. Ymmärrätekö? Katsokaahan nyt! "Ja hän on synnyttävä lapsen ja antava Hänelle nimen Jeesus:.... ja tämä oli tehty jotta se voisi olla täyttynyt mitä profeetta oli puhunut,..."

80. Jumala olisi kanssamme, kutsuttuna Immanueliksi, joka on Jumala, Isä, Poika ja Pyhä Henki yhdellä Nimellä, Jeesus Kristus. Se vartioi tuota porttia erehdyistä vastaan.

edespäin, se ei yhä vielääkään kuulu Adamin siemenelle. Ei, se ei siirtynyt Adamin siemenelle, ei, koska Saatana otti sen kokonaisuudessaan. Oikein: Sillä Adam menetti sen.

128. Oi! Kyllä, niin monia asioita voitaisiin sanoa. Minä en vain halua nyt ottaa niin paljon teidän ajastanne, kun meillä on kastettavia.

129. Hyvä on - Saatana omistaa sen, mutta oikeastaan hän ei kuitenkaan omista sitä. Kun oikea omistaja oli kadottanut sen, oli vain yksi tapa miten se voitiin lunastaa. Ja se on lähisukulaisella, joka on ainoa joka voi oikeudenmukaan lunastaa sen. Nyt tietenkin, se meillä on ollut Jeesuksen Kristuksen neitseellisessä syntymässä.

130. No niin, minä haluan sanoa jotakin tässä. Ensimmäinen asia johon haluamme mennä tallaisin täällä Vanhassa Testamentissa, uskon kirjoittaneeni sen muistiin tänne jonnekin, se on Leviticus, 3.Moos.25: 23 ja 24 te voitte löytää lunastusta koskevan lain, te jotka kirjoitatte sen muistiin. Lunastaa mitä tahansa kun joku mies... Kun Jumala antoi Israelille sen... ja koi sen maan Joosuan kautta kullekin sukukunnalle, kullekin miehelle annettiin omaksi maata, jonka hänen lapsensa sitten perivät.

131. Nyt jos tämä mies köyhtyi ja menetti jotakin jollekin toiselle miehelle... niin ainoa tapa lunastaa se oli että joku lähisukulainen teki sen. Mutta sen lopulta täytyy tulla takaisin. Tämä mies pitää sitä hallussaan vain määrääjän. Sen täytyy tulla takaisin alkuperäiselle omistajalleen. Jos hän oli Juudan sukukunnasta, jos se oli... Jos hän oli siellä ja tämä oli jaettu hänen isällensä, silloin se oli hänelle, tai joku läheinen sukulainen voi ottaa sen. Mutta kukaan muu ei voinut oikeudenmukaan tehdä

sitä. He voivat pitää sitä hallussaan, he voivat pitää hallussaan omistusoikeutta siihen. He voivat pitää omistuskirjaa kunnes velka oli maksettu, mutta kun oikea mies tuli, henkilö joka...

132. Sanokaamme, esimerkiksi, jos minä omistin palan maata ja menetin sen, ja myin sen veli Nevilleille, joka oli toinen mies Juudan sukukunnasta, tai ehkä myin sen jollekin vieraalle. Ja silloin hän oikeudenmukaan omisti sen, se oli hänen hallussaan, hän voi tulla sinne ja viljellä sitä. ja käyttää sitä hyväkseen ja niin edelleen, mutta todellisuudessa hän vain piti hallussaan omistusoikeutta. "Hän ei voinut omistaa sitä," se oli laki Israelissa. Te voitte lukea siitä, lukekaa 2.Moos.25, ja tulette näkemään että he eivät oikeudenmukaan voineet omistaa sitä, he vain pitivät sitä hallussaan.

133. Niinpä esimerkiksi, jos minun poikani Billy halusi tulla ja ostaa tämän maan, ja jos veli Neville tai joku vieras henkilö omisti sen, piti hallussaan sen omistuskirjaa... nyt jos tämä ostaja oli lähisukulaiseni, verisukulaiseni, ei hän

122. Nyt me näemme että jotakin oli kadotettu, (koska Raamattu sanoo niin) ja tässä Kirjassa se on lunastettu meille. Mistä me olemme lunastetut? On jotakin mitä meidän on täytynyt kadottaa. Ennenkuin te voitte olla lunastettu, täytyy olla jotakin mikä on lunastanut meidät takaisin. Ja koko se perintö joka meillä oli on lunastettu takaisin. Silloin meillä on joskus täytynyt olla jotakin mitä meillä ei nyt ole, jotakin mitä tämä Karitsa tuli lunastamaan. Näetteko? Meillä oli jotakin mitä olimme kadottaneet.

123. Huomatkaa nyt. Mitä me kadotimme? No niin, Adamille oli annettu Iankaikkinen Elämä, ja niin kauan kuin hän söi tuosta Puusta hänellä oli Iankaikkinen Elämä. Ja me panemme merkille että Adam oli... hän peri maan. Hän oli aivankuin harrastelija-jumala jonka vallassa maa oli. Maa kuului hänelle. Kaikki oli annettu hänen käteensä, hän voi tehdä sen kanssa mitä tahansa tahtoi. Hän nimesi ja hän kutsui, ja teki mitä tahansa tahtoi tehdä. Hän oli todellakin Jumalan poika.

124. Nyt, lankeemuksessa, Adam menetti omistuskirjansa siihen. Hän menetti sen Saatanalle. Saatana otti omistuskirjan. Adam oli hyvin huolimaton, eikä hän lunastanut oikeuksiansa, sillä hän ei voinut lunastaa oikeuttaan. Mutta Saatana ei todellisuudessa omista sitä, se on vain hänen hallussaan, hän on tämän maan jumala. Raamattu sanoo niin. Se on hänen omistuksessaan. Ei siksi että se oikeudenmukaisesti kuuluisi hänelle, mutta hän omistaa sen. Käsitätekö nyt sitä? Saatana omistaa sen, hän pitää sitä kädessään. Kuolema on hänen kädessään, maa on hänen kädessään, maailma kuuluu hänelle hän vallitsee ja hallitsee koko maailmaa ja kaikkea maailmassa. Saatana tekee sen!

125. Mutta Jumalan kiitos me emme ole maailmasta. Ymmärrätekö? Niinpä - siinä se on teille. Näettehän? Ja...minä en tarkoita Seurakuntaa; hän ei hallitse Seurakuntaa. Hän hallitsee vain maailmaa. Hän sanoi että neolivat hänen, ja hän on maailman jumala. Ja Jeesus sanoi että hän oli, ja hän on. "Hän on tämän maailman jumala joka on sokaissut ihmisten silmät," tämän maan jumala. Ja Hän taas on Taivaan Jumala. Ja nyt, oikeastaan hän ei omista tätä. Hän ei omista sitä. Mutta Adam menetti...

126. Adam menetti omistusoikeutensa siihen, kaikkeen tähän mitä me omistamme, Iankaikkiseen Elämään ja periä maa. Jeesus sanoi Matteuksen 5:ssä, "Siunatut ovat nöyrät sillä he perivät maan." Näettekö? Mutta meillä ei ole sitä nyt.

127. Ja katsokaahan, se ei ollut Adamille tai kenellekään hänen siemenelleen. Adamin siemen myös ehdottomasti kadotti kaiken. Se ei ole Adamin siemen. Ei ole väliä kuinka paljon me yritämme kaunistaa tätä maailmaa, ja kuinka paljon me yritämme tehdä suuria hienoja koteja ja niin

81. Muutama päivä sitten Chicagossa, suur Chicagon saarnaajayhdistyksen edessä... Minä ties in... Pyhä Henki nosti minut ylös yöllä ja sanoi, "Seiso ikkunan ääressä."

Ja sanoi, "Siellä on joukko saarnaajia ja he järjestävät sinulle aamiaistilaisuuden." Sanottiin, "Ole varovainen, he tulevat hyökkäämään kimppuusi tämän vuoksi."

82. Minä sanoin, "Kiitos Sinulle, Herra." Hän näytti minulle missä se tulisi olemaan.

83. Ja menin ja kerroin joillekin saarnaajille, veli Carlsonille ja veli Tommy Hicks' ille, kuinka se tulisi olemaan. Minä sanoin, "Tuo paikka jonka te olette tilanneet, se ei tule olemaan sillä tavalla. Me tulemme olemaan eräässä toisessa paikassa." Kerroin missä Tohtori Meade tulisi istumaan; kuinka eräs värillinen mies tulisi sisälle ja istuutuisi tällä tavalla; ja kaiken siitä.

84. Sitten tuona aamuna poikani sanoi minulle, "Isä, menetkö sinä sinne tuohon hälinään?"

85. Minä sanoin, "Minä en mene sinne touhuamaan turhia. Minä menen voideltuna Pyhällä Hengellä, Jumalan Sanan kanssa, joka on vartioiva tuota armoistuinta, ja niin kauan kuin Hän on siellä."

86. Niinpä tultuamme sinne, ennenkuin heillä edes oli tilaisuutta kysyä minulta mitään, Pyhä Henki puhui minulle, sanoen, "Nyt on aika sanoa se."

87. Minä sanoin, "Minä tiedän miksi te olette täällä." Ja minä sanoin, "No niin, veli Hicks, sinä ja veli Carlson, Kristittyjen Liikemiesten johtaja, eikö kaikki olekin aivan tarkalleen sillä tavalla kuin Pyhä Henki kertoi minulle toissapäivänä? Että te ette saaneet tuota huonetta ja että me olisimme täällä?" Ja he saivat sen juuri tuona samana aamuna. Ja minä sanoin, Katsokaa nyt, jokainen on juuri sillä paikalla ja sillä tavalla kuin Se sanoi sen tulevan olemaan." Minä sanoin, "Se asia jolla te haluatte lähestyä minua, on Jeesuksen Kristuksen Nimen käyttämistä kasteessa."

88. Ja kun me... Pyhä Henki alkoi ottamaan Jumalan Sanaa ja paljastamaan Sitä ja tulkitsemaan Sitä sillä tavalla, että kaikki nuo kolminaisuusopin saarnaajat jotka istuivat siellä, puristivat käsiä toistensa kanssa pöydän alla, kyynelten vierieessä alas heidän poskiltaan. Ja ymmärrän että seitsemänkymmentä-kaksi heistä on tulossa tänne tähän Tabernaakkeliin, jotta minä kastaisin heidät Jeesuksen Kristuksen Nimessä.

89. Armoistuin on vartioitu, näettehän, Pyhä Henki vartioi armoistuinta. Meidän täytyy pitää se aivan tarkalleen... tuo Jumalan Sana... nuo suuret

sanansaattajat siellä, Matteus, Markus, Luukas ja Johannes, ne vahvistavat jokaisen Uuden Testamentin teon.

90. Ja se oli nyt tarkalleen mitä sanoin ensimmäisessä osassa tämänaamuista sanomaani, pitäkäämme se juuri siinä Evankeliumin vartioimana. Näettekö? Pitäkää se sillä paikalla missä Evankeliumit vartioivat Sitä.

91. Me näemme siellä kuinka ne vartioivat Jumalan armoistuinta Vanhassa Testamentissa; ja siellä ovat Matteus, Markus, Luukas ja Johannes, kaikki heistä. Ja jopa Juudan sukukunnan Leijona antoi elämänsä vartioimaan tuota armoistuinta, pirskoitellen sen Omalla Verellänsä. Ja siellä Hän seisoo tänään suurena Voittajana, joka on laskeutuva Idästä jonakin päivänä ja me olemme näkevä Hänet.

92. Menkäämme nyt eteenpäin nopeasti, koska tiedän että tämän jälkeen on kastetilai suus. Mikä on tämä seitsemästi-sinetöity Kirja? Oi, mikä suuri asia! Huomasitteko kuinka täällä sanottiin, että siellä oli seitsemän sinettiä Kirjan takana? Se on jotakin... Oi, auttakoon Jumala meitä nyt ja antakoon meille rohkeutta, ja ehkä en nemmin tai myöhemmin voin saada sen annetuksi teille. Katsokaa, tätä ei ole kirjoitettu Sanassa, se on sinetöitynä Sanan takana. Kirja oli sinetöity näillä seitsemällä

sinetillä. Koko Kirjan salaisuus, se on sinetöitynä näissä seitsemässä sinetissä. Se on yksi kaikkein suurimmista luvuista koko Ilmestyskirjassa. Katsokaa:

Ja minä näin hänen oikeassa kädesssänsä joka istui valtaistuimella kirjan sisältä kirjoitetun ja... sisältä kirjoitetun(sisäpuolella)... kirjoitetun (se on mitä me olemme lukemassa tänä aamuna)... ja takapuolella, sinetöidyn seitsemällä sinetillä.

Se on Raamatun ulkopuolella, se on mitä Raamattu ei edes sano, se on sinetöitynä tänne seitsemällä sinetillä, jotka ovat Jumalan salaisuudet.

93. No niin, mitä se on? Pankaa nyt merkille. Sinetti esittää loppuun saatettua tuotetta, jotakin mikä on jo testattu, koeteltu ja sitten sinetöity. Meillä on pe lastuksemme Käsiraha nyt olemalla sinetöidyt Pyhällä Hengellä. Se on meidän pelastus semme Käsiraha(Ennakko).

94. Menkäämme taaksepäin hetkeksi. Minulla on kirjoitettuna täällä eräs Kirjoitus, useitakin niitä, mutta minulla ei ole aikaa mennä niihin kaikkiin. Mutta menkäämme Efesolaisiin hetkeksi, ja lukekaamme tämä Efesolaisten 1:stä luvusta, niin että voitte saada sen todellisen tarkoituksen.

Paavali, Jeesuksen Kristuksen apostoli Jumalan tahdon mukaan, pyhille jotka ovat Efesossa,...

yritämme kilpailla Katolisten kanssa, ja meillä on bingo pelejä ja kutsuja ja päivällisiä ja huvitilaisuuksia,” ja kaikkea.

115. Tämä seurakunta ei voi koskaan kilpailla maailman kanssa. Kuinka voitte te ja teidän seurakuntanne koskaan kilpailla ihmisten huvittamisessa Masonic Lodgen tai kenenkään noiden ihmisten kanssa jotka huvittavat heitä? Se on heidän maaperäänsä. Älkää yrittäkö mennä heidän maaperälleen.

116. Mutta meillä on Jotakin mitä heillä ei ole! Meillä on Jeesus. Antaa heidän tulla tänne meidän luoksemme jos he tahtovat jotakin. Pysykää Kristuksessa. Meillä on Jeesus. Heillä ei voi olla Jeesusta elleivät he tule tänne. Ja kun me menemme sinne, silloin me olemme pois Hänen maaperältänsä.

117. Älkää yrittäkö kimaltaa. Hehkukaa! Ja te itse ette voi hehkua, teidän täytyy antaa Sen hehkua kauttanne. Näettekö?

118. Pieni kiiltomato; se ei hehku siksi että se haluaisi hehkua; vaan se hehkuu, koska siinä on itsessään jotakin hehkuva. Se on siinä itsessään, se itse tekee sen, jokin sen sisäpuolella vain hehkuu lävitse.

119. No niin, ja sillä tavalla se on Pyhän Hengen kanssa. Meidän ei tarvitse olla omituisia, olla erilaisia tai olla mitään muutakaan, vain päästää irti ja elää jumalista elämää ja vain antaa Jumalan elää kauttanne. Se tulee hehkumaan Evankeliumia. Näettekö? Se ei kimalla; kimallus, se saa apinat ryntäämään senkaltaisten asioiden perään, kaiken mikä kimaltaa. Tiedättehän, ne aina ovat jonkin kiiltävän perässä. Mutta hehku on pehmeätä; Pyhän Hengen täyteläistä suloisuutta.

120. Nyt me olemme odottamassa tuota ylösnousemusta. Ymmärrättekö sen? Sanokaa “Aamen” jos ymmärrätte mitä tarkoitan sanomalla “Käsiraha.” (Seurakunta sanoo, “Aamen.”) Me tiedämme siirtyneemme kuolemasta Elämään koska olemme nostetut ylös. Me emme ole ylös nostetut itsessämme, vaan ylösnostetut maailman asioista, niin että rakastamme jokaista. Ja Jumala rakastaa meitä, ja me tiedämme sen. Ja me tarkkaamme elämäämme ja näemme että Se on Pyhä Henki, koska me emme enää välitä maailman asioista. Näettekö? Siinä se on teille. Niin kauan kuin te rakastatte maailmaa ja maailman asioita, ei Jumalan rakkaus vielä edes ole teissä. Ymmärrättekö? Mutta kun te olette sen yläpuolella, silloin te tiedätte että teillä on perintönne, näettehän, te olette matkallanne tullaksenne täyteen lunastukseenne.

121. Ja nyt, se ei ole tuleva, näettehän, ennenkuin meillä on ensin... Ensin meidän täytyy nähdä Jeesus. Ja kun Hän tulee, silloin meillä on oleva Hänen ruumiinsa kaltainen ruumis ja meidät tullaan tekemään Hänen kaltaisekseen. Hyvä on.

veli Dauch. Se on Käsiraha. Siinä missä me kerran rakastimme maailman asioita, missä me kerran teimme syntiä ja jatkoimme maailman asioiden tekemistä, emmekä välittäneet Jumalasta, vaan olimme vieraantuneet Hänestä, ilman Jumalaa, ilman Kristusta maailmassa; me nyt, kun Jumala lähetti Pyhän Henkensä olemme nostetut ylös noista asioista. Nyt meillä on Käsiraha, tietääksemme että olemme siirtyneet kuolemasta Elämään. Aamen!

110. Niinkuin yritin osoittaa sitä tässä. Tässä on se missä tavallinen syntinen kulkee, täällä alhaalla pohjalla. Nyt sitten Kristitty menee hieman ylemmäksi kuin se, hän kohoaa kaikkien sellaisten asioiden yläpuolelle. Se on hänen pelastuksensa Käsiraha.

111. No niin, että te voisitte tietää mitä näyt tekevät teille. Niinpä auttakoon minua, Jumala ollen tuomarini tietää etten enää koskaan tarkoita tehdä sitä. Jos se tapahtuu, tulen pitämään sen omana tietonani, näettehän, koska näen mitä se saa aikaan. Ihmiset eivät ole valmiita senkaltaista palvelustehtävää varten, niinpä teidän vain täytyy antaa sen olla rauhassa, näettehän, ja mennä tänne taustalle. Jos minä koskaan tulen kentälle uudestaan, tulen olemaan evankelista. Mutta katsokaapa tänne. Tullakseni takaisin tähän asiaan, täällä ylhäällä, te kohoatte tänne Taivaalliseen täällä ylhäällä. Te elätte siellä ylhäällä noilla alueilla. Te menette ohi kaiken mitä ihminen voi ajatella, ohi kaikkien noiden asioiden. Ja se tuo teidät ylös noihin tiloihin siellä.

112. Mutta katsokaahan, nyt meillä on, Pyhällä Hengellä, meidän perintömme Käsiraha, koska meidät on nostettu ylös maailman asioista; ja me kuljemme suoraan maailman mukana, mutta olemme maailman yläpuolella! Oi Veli Neville, olkoon Jumala armollinen ja suokoon sen elävän Jumalan Seurakunnalle!

113. Kun me koskaan tulemme sille paikalle että ajattelemme jotakin kaunista seurakuntaa, että, "Yritämme olla tasavertaiset maailman asioiden kanssa. Yritämme että meillä olisi parempi koripallojoukkue kuin mitä heillä on. Tai että meillä olisi parempi rakennus. Tai meillä olisi parempi bingo-peli. Meillä täytyy olla parempaa sitä tai parempaa tätä." Kuinka me koskaan voisimme rinnastaa Sitä tämän maailman loiston ja kimalluksen kanssa? Evankeliumi ei kimalla; Se "hehkuu." On ero kimalluksen ja hehkun välillä. Näettehän?

114. Me vain kuljemme ympäri, kuten olen sanonut, vieden yhden ruumiin yhdestä ruumishuoneesta toiseen, vaihtaen jäseniä ja muita sen kaltaisia asioita. Mitä hyötyä siitä on meille? "Ja me yritämme saada sen kimaltamaan, suuria hienoja kirkontorneja, valtavan suuria paikkoja. Meillä täytyy olla parempi kun Methodisteilla, tai parempi kuin Baptisteilla, ja me kaikki

95. Ja muistakaa, Johanneksella oli tämä kirje osoitettuna Efesolaisille, Efesoon ja uskollisille Kristuksessa, niille joille Paavali oli saarnannut ja joita hän oli kasvattanut ja ravinnut Evankeliumilla.

...Efesossa, ja uskollisille Kristuksessa Jeesuksessa (se on niille jotka jo ovat Kristuksessa)...

96. Kuinka me pääsemme Kristukseen? "Yhdellä Hengellä me olemme kaikki kastetut yh-

teen ruumiiseen," joka on Kristuksen Ruumis.

Armo olkoon teille, ja rauha, Jumalalta meidän Isältämme, ja Herralta Jeesukselta Kristukselta. Siunattu olkoon Jumala ja meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Isä, joka on siunannut meitä kaikilla hengellisillä siunauksilla taivaallisissa paikoissa Kristuksessa:

97. Ajatelkaa sitä nyt! Hän on siunannut meitä kaikella taivaallisella armolla, siu nauksilla, kokoontuessamme yhteen Kristuksessa Jeesuksessa (uskovaisina, valittuna Seurakuntana, uloskutsuttuna, syrjään asetettuna). Hän on sinetöinyt meidät sisälle Pyhällä Hengellensä, ja nyt paljastaa meille kaikki ne asiat jotka ovat tulevaisuudes sa meitä varten. Nyt me olemme tulossa seitsemään sinettiin.

Sen mukaisesti kuin hän on valinnut meidät hänessä ennen maailman perustamista, että me olisimme pyhät ja nuhteettomat hänen edessään rakkaudessa:

Ollen ennaltamäärännyt meidät lapsiksi adoptoitaviksi Jeesuksella Kristuksella hänelle itselleen, hänen tahtonsa hyvän halun mukaan,...

98. Mikä kaunis ajatus tämä onkaan! Lukekaamme vain eteenpäin hetken. Minä haluan päästä tänne erikoisesti 12:sta jakeeseen, sekä 13:sta ta 14:sta:

Että me olisimme hänen kirkkautensa ylistykseksi, jotka ensin luotimme Kristukseen.

Johon te myös luotitte, sen jälkeen kun kuulitte totuuden sanan, Pelastuksenne evankeliumin: jossa myös sen jälkeen kun te uskoitte, teidät sinetöitiin tuolla pyhällä lupauksen Hengellä,

99. "Sen jälkeen kun te uskoitte." Oi, Baptisti veljeni, kuinka voit sanoa että Se ei ole niin? Te sanotte saaneenne Pyhän Hengen silloin kun te uskotte. Siinä sanot tiin, "Senjälkeen kun te uskotte teidät on sinetöity lupauksen Pyhällä Hengellä." Huomatkaa:

Joka on meidän perintömme käsiraha(ennakko) ostetun omaisuuden lunastukseen asti, hänen kirkkautensa ylistykseksi.

100. No niin, me näemme sitten sinetin merkitsevän sitä että “se on päätöksen saatettu asia Jumalan kanssa, se on jo selvitetty.” Ja jokainen uskovainen oli sinetöity tällä lupauksella aivan alusta alkaen, koska ennen maailman perustamista meidät oli määrätty po jiksi adoptoitaviksi. Ennenkuin maailma edes alkoi! Oi, missä toivossa se saakaan meidät lepäämään järkähtämättöminä ja varmoina, se on ankkuri sielulle niin ettei sitä heitellä sinne ja tänne, vaan se on ankkuroituna Kristuksessa, se on toivo joka on varma. “Ennaltamääräten meidät ennen maailman perustamista, pojiksi adoptoitaviksi Jeesuksella Kristuksella.” Oi, kuinka ihmeellistä! Minä rakastan tuota “päätetty työ” Jumalan kanssa.

101. Sallikaa minun nyt lainata teille erästä toista Kirjoitusta. “Kaikki jotka Hän ennaltatunsi, Hän on kutsunut; kaikki jotka Hän on kutsunut, Hän on vanhurskauttanut; kaikki jotka Hän on vanhurskauttanut, Hän on kirkastanut.” Koko matkan alusta alkaen, Jumala, suuressa äärettömässä mielessänsä, ennaltanäki Seurakuntansa ja ennaltamäärä-si sen lapsiksi adoptoitaviksi Jeesuksen Kristuksen kautta, antaakseen heille Iankaikkisen Elämän ajan lopulla. Mikä kaunis asia! Veli Neville, se saa minusta tuntumaan paljon paremmalta. Olla adoptoitu Jeesuksen Kristuksen Verellä!

102. Huomatkaa nyt kun menemme eteenpäin. Me tiedämme että me olemme ennaltamäärätyt Karitsan kanssa. Pyhä Henki on meidän Sinettimme. Käsiraha, ennakko, se merkitsee että “lisää on vielä tuleva.” Meillä on vain Käsiraha Siitä nyt. Käsiraha on vain ennakko(oi kuinka kaunista!), vain ennakko joka varmistaa sen ja ankkuroi sen niin ettei kukaan muu voi koskea siihen. Se on meidän adoptointimme (lapseksiottamisemme) Käsiraha. Aamen. Pyhä Henki on nyt Jumalan Käsiraha meidän sydämissämme, jolla olemme sinetöidyt, ja adoptointi, lapseksiottaminen odottaa meitä tien päässä. Jumalan poikia ja tyttäriä!

103. Menkäämme erääseen toiseen Kirjoitukseen nopeasti, jonka olen kirjoittanut tälle toiselle sivulle täällä. Roomalaisten 8:22, mielestäni se on kaunista. Tutkistellessa-ni eilen, kirjoitin tänne muutamia Kirjoituksia joihin haluan viitata.

Sillä me tiedämme että koko luomakunta voihkii ja on synnytystuskissa yhdessä tähän asti.

Ja eivät vain ne, mutta me itse myös, joilla on Hengen ensihedelmät, me itsekin voihkimme sisimmässämme, odottaen adoptointia (lapseksi-ottamista), meidän ruumiimme lunastusta.

104. Oi, näettekö te sitä? “Koko luomakunta on voihkimassa,” sanoi Paavali. Kaikki voihkii. Katsokaa puita kuinka ne kamppailevat. Katsokaa

kukkasia kuinka ne kamppailevat elääkseen, pakkasen repiessä niitä alas. Katsokaa puita kuinka ne kamppailevat pitääkseen oksansa levällään ja laulaakseen ylistystä Jumalalle. Näettekö? Kaikki, koko luonto, kaikki eläimet, kaikki linnut, kuinka ne pakenevat nopeasti vihollista, päästäkseen pakoon, kaikki voihkii. “Ja me itsekin,” sanoi Paavali, “me myös voihkimme sisimmässämme, sillä me odotamme ruumiimme lunastamista.”

105. Mutta nyt, ne ovat olleet kaikki nuo vuodet tähän asti, nyt meillä on perintömme Käsiraha! Oi! Mikä meillä on? Meillä on todiste että Jumala elää. Meillä on todiste että Jumala on kanssamme. Meillä on todiste että Jumala ei ole hyljännyt meitä, että me olemme Hänen ja Hän on meidän, koska me, ruumiissamme, me nyt majoitamme Jumalan Pyhän Hengen joka huutaa, “Abba, Isä.” Eikä mikään voi koskaan ottaa sitä pois. Me olemme ankkuroidut Kristuksessa.

106. No niin, puilla ei ole sitä, luonnolla ei ole sitä, mutta kuitenkin me yhä voihkimme niiden kanssa, koska tähän mennessä me emme vielä ole saaneet lapseksiottamisen täyteyttä. Mutta meillä on siitä Käsiraha, että meidät on nostettu ylös maailman asioista, ja olemme nyt tulleet Jumalan poijuksi ja tyttäreiksi. Minkä kaltaisia ihmisiä meidän pitäisikään olla? Oi, kun me ajattelemmikin sitä! Ajatelkaahan sitä!

107. Nyt meillä on Käsiraha, meidän henkemme voihkii tulla täysin adoptoiduiksi, mutta nyt meillä on siitä Ennakko. Kun me saamme Pyhän Hengen, se on meidän loppuun suoritettun adoptointimme tai loppuun suoritettun pelastuksemme Käsiraha. Oi, kuinka kaunista! Minä yksinkertaisesti rakastan sitä. No niin.

108. Me olemme odottamassa lapseksi-ottamisen täyteyttä. Tämä tulee tapahtumaan milloin? Ensimmäisessä ylösnousemuksessa. Se on milloin meidän ruumiimme tullaan muuttamaan näistä kehoista luomuksista joita me olemme, ja meillä tulee olemaan Hänen Oman kirkastettun ruumiinsa kaltainen ruumis. “Sillä me olemme näkevä Hänet niinkuin Hän on, ja me tulemme olemaan kuin Hän.” Kun Hän ilmestyy, ilmestymme me Hänen kaltaisuudessaan. Meillä tulee olemaan Hänen ruumiinsa kaltainen ruumis, ihmeellinen kirkastettu ruumis ja kaikki elämän koettelemukset ja kamppailut tulevat haihtumaan pois pieneksi sumuksi jonka tuuli puhalttaa pois niin ettei sitä enää koskaan ole.

109. Ja näissä maallisissa majoissa joissa me nyt voihkimme, me odotamme pelastusta sen täyteennessä tulevaksi. Mutta nyt näissä savimajoissa meillä on jotakin, joka kertoo meille että me olemme jo nousseet ylös näin pitkälle. Aamen. Käsitätekö te minua? Se on tuo pieni ennakkomaksu joka sisältää sen,